

NIČ NAS NE SME PRESENETITI

Brez vode ni življenja

Številne naravne katastrofe, zlasti pa zadnji potres v Črni gori, so pokazale, da je preskrba z vodo najvažnejša

Pobudo za pričujoče razmišljanje nam je dal članek izpod peresa Metoda Jurčiča v 1. številki publikacije »Nič nas ne sme presenetiti«. Avtor je v svojem prispevku vsestransko osvetlil problem pomanjkanja vode in pokazal tudi na nekatere rešitve. Zakaj torej gre?

Preprosto za to, da smo v ležernosti našega vsakdanjika enostavno pozabili, kaj bi se zgodilo, ko bi vodovodne pipe nenadoma presahle. Navadili smo se pač, da kadar odpremo pipo, enostavno priteče voda. Kako smo nejevoljni in vznemirjeni, kadar le za uro ali dve zmanjka vode! Pa vendar,

vsi smo vojaki

zelo poredko ali celo nikoli ne pomislimo, kaj bi se zgodilo, ko bi vode zmanjkalo za dalj časa.

Vzrokov za suhe vodovodne pipe je brez števila. Naj navedem samo naravne katastrofe, kot je na primer potres, ki bi uničil vodovodno napeljavo, pa možnost sovražnikovega napada, sabotaže. Zares, teh možnosti je veliko. Kaj v takem primeru storiti? Tudi tu velja pravilo, da je bolje preprečiti, kot pa zdraviti.

Pred vojno, pa tudi še po njej, je bilo na deželi, ponekje tudi v mestih, veliko vodnjakov in prebivalstvo se je v dokajšnji meri oskrbovalo s podtalno vodo. Kasneje ko je prišel vodovod, so vodnjake opustili. Še več, mnoge vodnjake so za-

suli ali začeli uporabljati v druge namene.

Ne bi bilo odveč, ko bi za začetek, denimo v krajevnih skupnostih, evidentirali vse vi-re podtalnice, žive vode torej, pa opuščene vodnjake in druge vire vode, jih usposobili in začeli z rednim vzdrževanjem. S tem ne bi kazalo čakati in zavlačevati, saj se, je ob zadnjem potresu na črnogorskem primorju pokazalo, kako se presenečenje hitro maščuje.

Voda je vir življenja in brez nje so vsa živa bitja zapisana smrti. Žal se tega vse premalo zavedamo, in prav res bi kazalo o tej, na videz tako enostavni stvari, kot je voda, začeti razmišljati z vso resnostjo. Pa ne zgolj zaradi nekega formalizma, ali da bi zadostili paroli »Nič nas ne sme presenetiti«, temveč in predvsem zato, ker je voda življenjskega pomena za vsakogar – dosti važnejša od hrane, obleke in strehe nad glavo.

In ne da bi samo razmišljali, lotiti se je treba konkretnega dela, kajti držati roke navzkriž pomeni isto, kot vtičati glavo v pesek z lagodno mislijo, da vode nikoli ne bo zmanjkalo, ali da so za to pristojni »oni drugi«.

TADEJ BRATOK

Priprave v KS Urške Zatler

V krajevni skupnosti Urške Zatler se pospešeno pripravljajo na vajo civilne zaščite v okviru letošnje akcije »Nič nas ne sme presenetiti«. Akcijo usklajuje krajevna konferenca SZDL. Sodelujejo predstavniki vseh organizacij in društev. Posebno vlogo imajo tudi hišni sveti v sodelovanju z blokovi in uličnimi odbori SZDL.

S. V.

Na taktično orientacijski vaji rezervnih vojaških starešin.

Vaja civilne zaščite na PTT šolskem centru je bila povsem v skladu z geslom »Nič nas ne sme presenetiti«. Pripadniki civilne zaščite so delali pod umišljenim vtisom potresa in vaja je potekala zbrano, premišljeno in brez resnih zastojev.

Slika: T. Bratok

Obvestilo o zatemnitvi

Krajevna konferenca SZDL Stadion poziva vse krajanе, da na osnovi 20. člena zakona o ljudski obrambi in družbeni samozaščiti (Uradni list SRS šte. 23/76) in odloka skupščine občine Bežigrad

STROGO UPOŠTEVAJO ODLOK

o delni zatemnitvi območja krajevnе skupnosti Stadion, in sicer v petek, 8. junija 1979, od 20. do 22. ure, ko bo vaja civilne zaščite in družbene samozaščite v sklopu akcije »Nič nas ne sme presenetiti«.

Prosimo občane, da upoštevajo navodila, ki jih bodo dobili v prihodnjih dneh. Vabimo vse krajanе, da sodelujejo pri tej akciji!

Krajevna konferenca
SZDL Stadion

REZERVNI VOJAŠKI STAREŠINE

Zelo uspešni pri izobraževanju

Na seji komisije za strokovno vojaško usposabljanje in idejno politično izobraževanje pri občinski konferenci Zveze rezervnih vojaških starešin so razpravljali o strokovnem pouku v minulem obdobju. Ugotavljajo, da je delo sistematično, roki so točno določeni, vsako leto je boljša organizacija in seveda tudi uspehi. Nad vse pomemben je delež krajevnih in osnovnih organizacij ZRVS, saj se nanje prenaša vsa teža dela.

Pri rezervnih vojaških starešinah opazimo vedno večjo odgovornost in zanimanje za znanje in delo, zato so uspehi dobri in disciplina na višku. Organizacija ZRVS je vedno bolj enotna in deluje na vseh področjih družbenega življenja v občini, krajevnih skupnostih in v delovnih organizacijah.

Pripravljajo se na ustanovitve novih osnovnih organizacij ZRVS. Še posebno skrb bodo posvetili najmlajšim starešinam po činu, da si bodo pridobili čimveč znanja. Navezali bodo še tesnejše stike z mladino in jih pritegnili k vaji, na seminarje in predvajanja filmov.

S. V.

V KRAJEVNI SKUPNOSTI STADION

Vaja civilne zaščite

V ponedeljek, 21. maja, je delegacija izvršnega sveta in Občinskega štaba za civilno zaščito, ki jo je vodil Jože Bučar, obiskala Štab za civilno zaščito v krajevni skupnosti Stadion. V tej krajevni skupnosti se namreč pripravljajo na izvedbo združene vaje civilne zaščite, ki je v rednem programu usposabljanja enot civilne zaščite, delovnih ljudi in občanov. Vaja sodi tudi v program akcije »Nič nas ne sme presenetiti« in praznovanja dneva civilne zaščite.

Delegacija se je pričela, da priprave potekajo prizadevno, in da bo v vajo skladno, s podružbljanjem ljudske obrambe, vključeno največje možno število delovnih ljudi in občanov. Sodelovale bodo organizacije združenega dela in vsi občani v KS.

Delegacija je izrekla priznanje Odboru za ljudsko obrambo in družbeno samozaščito ter štabu za civilno zaščito ter podprla njihova prizadevanja. Vaja bo v petek in soboto 8. in 9. junija.

Veliko so se naučili

S tekmovanja šolarjev ob 30-letnici vzgoje mladine za SLO

Poročali smo že o uspelem tekmovanju šolarjev ob 30-letnici vzgoje mladine za splošno ljudsko obrambo. Gimnazijec Brane Dobnikar je napisal o nastopu na občinskem in območnem tekmovanju:

»Moram reči, da je bilo občinsko tekmovanje zelo dobro organizirano. Na nobeni od kontrolnih postaj ni bilo treba čakati, tudi pot na specialki je bila razumljivo označena. Na cilju, kjer smo dobili toplo malico, je vladalo veselo razpoloženje in pričakovanju rezulta-

tov. Zelo veseli smo bili, ko smo slišali, da smo zbrali največ točk. To nas je spodbudilo, da smo se še bolj vneto začeli pripravljati na medobčinsko tekmovanje, ki je bilo seveda še dosti bolj zahtevno. Konkurenca je bila zelo močna, saj je sodelovalo več kot osemdeset ekip. Po besedah sodelujočih organizacija ni bila preveč dobra.

Seznanimi smo se z mnogimi stvarmi, ki jih prej nismo vedeli. Mnoge izmed sodelujočih je pritegnila ta smer izobraževanja.

FRANCI TEGELJ

CIVILNA ZAŠČITA V ŠOLAH

Otroci so na varnem

Dobra usposobljenost in pripravljenost v vsakem času na morebitne naravne nesreče večjega obsega, kot je na primer potres, lahko preprečijo izgubo človeških življenj. Tudi vsesplošne posledice take nesreče imajo potlej manjši obseg ali milejšo obliko.

Tega dejstva se v organizaciji civilne zaščite zavedajo, zato so že v preteklem, kakor tudi v letošnjem letu vključili v načrt vaj civilne zaščite v naši občini obravnavo posledic možnega potresa ter tudi možnosti ukrepanja po potresu. Lani so to nalogo proučevali štabi za civilno zaščito v krajevnih skupnostih in v organizacijah združenega dela, letos pa se je tega lotila civilna zaščita v vseh naših učnih zavodih, od vrtcev do visokih šol.

Pripravo za vajo, ki je kasneje potekala v naših šolah, je izvedel Občinski štab za civilno zaščito. Na tej pripravi so se poveljniki civilne zaščite seznanili z oceno ogroženosti mesta Ljubljane po potresu, kajti znano je, da leži mesto na potresnem območju. Zadnji močnejši potres je zatresel naša tla konec prejšnjega stoletja, pa tudi v bližnji preteklosti smo se pozibavali – k sreči brez posledic. Od tega potresa se je Ljubljana že zdavnaj opomogla. Razširila je svoje mešne meje, gradnje so vedno bolj kvalitetne, zlasti po škopskem potresu, ko veljajo novi predpisi za varno protipotresno gradnjo. Vendar vsi nimamo te sreče, da bi prebivali, delali ali se šolali v popolnoma varnih stavbah. Pa tudi zajej nas je val modernizacij v arhitekturi, pa so naše stavbe brez potrebe pričele siliti v nebo.

Poveljniki so se morali seznaniti tudi

s temi dejstvi, kar pa za njih pomeni večjo odgovornost, posebno še, če pomislimo na naše vrtnice in šole, zlasti še, ko so te ustanove polno zasedene. Ta odgovornost pa v celoti pade na učno in vzgojiteljsko osebje, brž ko pride do nesreče in ne glede na to ali so pripadniki civilne zaščite ali ne.

Vajo so izvedli na štabni način, v smislu proučevanja možnih posledic najmočnejšega potresa, ki je v Ljubljani možen, in ob podatkih o kvaliteti tal in gradnje ter namišljenih poškodb oziroma rušenj itd. S tako vajo pripravimo otroke, da se ob potresu pravilno obnašajo in poiščejo pravi zakon, da se po nepotrebnem ne vznemirjajo, da znajo pravi čas in po določeni poti zapustiti učilnico in stavbo ter se zbrati za njih na točno določenih mestih, in da se brez vednosti ali dovoljenja učitelja ne smejo oddaljiti. Tudi letni čas in vreme imata velik vpliv, kajti ob neugodnem vremenu je potrebno zavarovati rešene in ponesrečene otroke pred vremenskimi vplivi.

Pojavili pa se bodo še drugi problemi, kot npr., kam z otroki, ki bodo ostali brez svojcev, in ali bo možen točen

pregled preživelih. Laže bo to ugotoviti, če pride do nesreče takrat, ko se otroci in učitelji že poznajo med seboj, teže pa v vrstih spričo prisotnosti malčkov in spet drugače na fakultetah.

Nujno je tudi, da spoznamo poleg naštetih in drugih dejstev še lastno organiziranost civilne zaščite, usposobljenost in tehnične možnosti za izvedbo reševanja, in tudi, kako je s sosedji, če nam pri tem lahko pomagajo, ali mi nim.

V mnogih zavodih so na podlagi takih razmišljanj prišli do praktičnih ugotovitev in jih že vnesli v svoje načrte civilne zaščite, nekatere pa tudi v praksi izvedli.

Na podlagi takih ugotovitev, se staršem ni treba bati, da njihovi otroci niso na varnem. Če pride do najhujšega, bo poskrbljeno za otroke, zato takrat ne bo treba takoj teči v šolo ali vrtec po otroke, temveč naj vsak v svojem okolju pomaga sebi in rešuje s svojim znanjem in močjo, s čimer bo tudi omogočil, da bodo organizirane reševalne akcije takoj in hitro stekle.

Izkušnje pri potresih v Skopju, Banja Luki, Posočju in sedaj v Črni gori so pokazale velik napredek pri organizaciji družbe. To nam je tudi jamstvo, seveda ob nenehnem usposabljanju in opremljanju ter izvajanju zaščitnih ukrepov, da bodo posledice takih nesreč omejene na najmanjšo mero.

Vaje na naših šolah so to tudi potrdile, saj so taka razmišljanja sad prizadevanj in potrditev nujne, da se moramo stalno vsi usposablјati.